

NÁŠ PRÍBEH

To, že chceme deti sme si povedali hneď na začiatku. Mali sme 18r., za sebou stužkovú a ťahalo nás to k sebe. Slavomír nebol nikdy môj typ. Vysoký basketbalista, ktorý dokázal vyvieť z rovnvahy každého učiteľa. Nepotreboval sa učiť, pochopil všetko na hodine, radšej sa sústredil na cvičenie. Vstával ráno o 5, aby šiel na tréning a o 7:30 som ho vídavala v autobuse do školy. Jeho nohy ma fascinovali, na stehnách sa mu rysovali jednotlivé svaly.

Slavomír ma odprevádzal zo školy, tak som sa ho rovno po týždni spýtala:

„Vieš si ma predstaviť ako svoju manželku?“

Odpovedal bez zaváhania: **„Áno.“**

„Výborne, tak sa o 5 rokov, po výške zoberieme,“ oznámila som mu a on sa iba spokojne uškrnul.

Čas plynul a z nás sa stali najlepší kámoši. Slávi bol na výške v Bratislave, ja v Nitre. Trávili sme spolu víkendy a robili si plány do života. Každý z nás strávil časť výšky v zahraničí. Ja vo Francúzsku, USA, Rakúsku a Slávi prevažne v Nemecku na stážach. Obaja sme patrili medzi najlepších študentov. Zisťovali sme, že sme obaja iní, no nevadilo nám to. On, bláznivý, zásadový, neoblomný. Ja, svedomitá,

tichá, idealistka. 5 rokov sa nakoniec skrátilo na 4 a zobrali sme sa ešte počas výšky, po 4. ročníku. Rodičia z toho neboli nadšení. Chceli, aby sme si spoločný život najprv skúsili, ale nedali sme sa odradiť ani vtedy, keď sa hnevali a nebavili sa, či vyhodili Sláviho z domu.

Skončili sme vysoké školy, našli si prácu. Ja som začínala v Nestlé, ako marketingový špecialista, čo bol môj sen ešte na výške. Slavomír najprv skúsil DELL, potom SAT, kde sa za 2 roky naučil veľmi veľa. Sledovala som mladého muža s rozbehnutou kariérou, ktorého chytrý úsudok a schopnosť robiť riskantné rozhodnutia a brať za ne zodpovednosť vzbudzoval rešpekt i omnoho starších kolegov. 2 roky po svadbe sme vlastnili 3-izbový byt v Stupave. Od 2006 (4 roky po svadbe) pracoval pre AREVU (Framatome) francúzska jadrovú spoločnosť. Bol prvým zamestnancom v slovenskej pobočke a jej zakladateľ, Nemeč Franz Hilbert, považoval Slavomíra za neobrúsený diamant.

Mali sme 26 rokov a ľudia sa pýtali, kedy budeme mať deti. Chceli sme ich. Slavomír chcel 4 dievčatá. Ja som chcela chlapca a dievča. Mesiace plynuli, snaha bola a pridala sa frustrácia... naše sny nevychádzali. Prichádzal smútok a obavy, čo bude, ak nebudú deti. Na začiatku roku 2008, dostal Slávi ponuku do materskej firmy v Nemecku. Zobral ju. Ja som absolvovala laparoskopické vyšetrenie, po ktorom bola stanovaná diagnóza: nepriechodné vajcovody, neplodná. Následok bolestivého zápalu počas sťahovania firmy, kedy som 2 mesiace sedela medzi dverami v prievane.

Civela som na papier a rozmýšľala, čo ďalej. Mala som perfektnú prácu už v Citroene, bola som školiteľka vozidiel. Kolektív bol príjemný. Pri jednej prechádzke na Moravu za Stupavou sme si povedali, že skúsime adopciu. Dám výpoveď, pôjdeme spolu do Nemecka a začneme pripravovať papiere. Netrvalo dlho a naskytla sa mi príležitosť a dostala som tiež miesto v Erlangene, kde Slávinová firma sídlila. Bol zo mňa oficiálny finančný kontrolór. Začala som 1. júna 2008. Nová kapitola v našom živote, ktorá prinášala novú nádej.

Rýchlo sme sa zabývali. Spravili si režim po práci: pondelok – cvičenie vo firemnej posilňovni, utorok – skupinka z babtistického kostola (kde sme si hneď našli spriaznené duše), streda – voľno alebo cvičenie, vo štvrtok upratovanie, nákup, v piatok – Slávi šach v miestnom Siemens klube.

Vo voľnom čase patchworkujem. Tento mesiac som musela brať nejaké podporné lieky na tvorbu vajíčok. Lekár to chcel minimálne skúsiť. Prvé dni bolo fajn, no po pár na mňa prišla depresia, bola som nahnevaná na celý svet. Rezignovala som a vždy, keď mi prišla myšlienka na dieťa, dala som ju Bohu. A hotovo.

Asi po mesiaci, 6. júla, sme si spravili malú súkromnú oslavu. V ten večer sme vypili celé šampanské. Ani sme vtedy netušili, aký dokonalý kompromis nás po tomto večeri bude o pár rokov čakať. Ani 4 ani 2, ale 3 deti. 2 dievčatá a 1 chalan, dokonalý trojlístok...

Stále máme čo robiť. Cez víkendy nás chodia navštevovať kámoši zo Slovenska a aj my sa tiež radi s nimi potúlame po Bavorsku. Pri konci júla sme skočili do Slovinska za Robertom (Slavinov kolega z 1 stáže) a Natašou. V tej všetkej trme-vrme som si ani nestihla uvedomovať, že mi nejaká mešká menses. 28. júla som to povedala Slávinovi. Zastrandoval, že by to bol HUGO, ak by to bol chlapec. V noci som ani oka nezažmurila, srdce mi bilo ako divé a celé ma to nejako rozhodilo. O 6:30 som už nevydržala, spravila som si test. Položila som ho na radiátor a šla sa napiť. Keď som sa vrátila.....boli tam.....dve čiarky!!!!!!

Šuchla som sa späť do postele a zašepkala: „*Môže to byť Hugo.*” Najprv neveriacky pozeral a potom sa iba usmieval. Bol neskutočne spokojný s menom. A to chcel 4 dievčatá.... Hneď začal plánovať budúcnosť. Ako s prácou, bývaním, aký kočík sa vmestí do auta a čo najskôr musím ísť k doktorovi, aby sme si boli istí. Usmiala som sa a zahlásila, že mám chuť na haringy a petržlen na raňajky. Pozeral na mňa ako mucha puk.

Ďalší týždeň sme plánovali cestu na Slovensko, tak som hneď šla k lekárovi. Bolo ešte príliš skoro, 6 týždňov, ale ukázali mi malú bodku☺ Slavomír bol taký nadšený, že to hneď povedal rodičom. Mamina zareagovala: „*No, potom by bolo dobré, keby ma volalo mama, nie babka, to sa mi nepáči, a hlavne v obchode, nech ma tak nevolá...*” Všetci sme sa zasmiali. Hneď začala pozerat' kočíky.

V Branči sme to tiež oznámili pri prípitku na babku a dedka. Najprv nechápali a potom sa začali tešiť.

Čakala nás cesta domov a ďalší týždeň v práci. 7. augusta som po práci začala krváčať. Hneď sme si našli lekára v nemocnici. Slávi šiel so mnou. Najprv mu to bolo trápne, ale potom si nerobil nič z toho, že ležím na stole. Lekár povedal, že krvácanie je bežné a lepšie potrať ako mať choré dieťa. Bolo to kruté, ale mal pravdu. Uvidíme, čo sa bude diať. Srdiečko stále bilo. V tomto týždni mi aj začalo byť zle. Je zle, keď som hladná a ešte horšie, keď sa najem. Najlepšie je, keď spím!

Koniec septembra 2008

Končíme prvý trimester. Hugo rastie ako má. Mal by sa narodiť na konci marca. Brucho je už viditeľné, hlavne večer. Tak sme sa rozhodli, že pôjdeme na dovolenku do Grécka, pozrieť Panuho. Je to Sláviho Grécky kolega a pozval nás k nim.

Slávi povedal, že odkedy som tehotná, tak nemám zlú náladu, ani nie som smutná a nervózna. Tak to bolo aj na ostrove EVIA, kde Panuho rodičia (čiperní sedemdesiatnici) bývajú. Noci boli chladné a dni tiež neboli na kúpanie. Bolo si treba dať aj bundu. Kúpila som si svoje prvé tehotenské šaty. Jednoduché, úpletové a olivovo zelené.

Október/November 2008 (19. týždeň)

V pondelok sme boli na kontrolu. Vyšli mi pozitívne testy na genetické vady. Ak by sme si chceli byť istí, treba spraviť amniocentézu. Je to nepríjemný pocit. Ale nech. Pán Boh vie presne, tak sa nechcem zbytočne zaoberať

touto myšlienkou. V ten večer sa Hugo sa prvýkrát pohol. Ľahla som si a zrazu pocítila zvláštne ťahanie, akoby mi brucho chcelo vyliezť cez pupok. Položila som si naň ruku a pocítila, ako sa mi v ňom pohybuje guľa. Slávi to tiež cítil a bolo mu to nepríjemné. Teda žiadne motýliky, ako sa opisuje na internete, ale turbína.

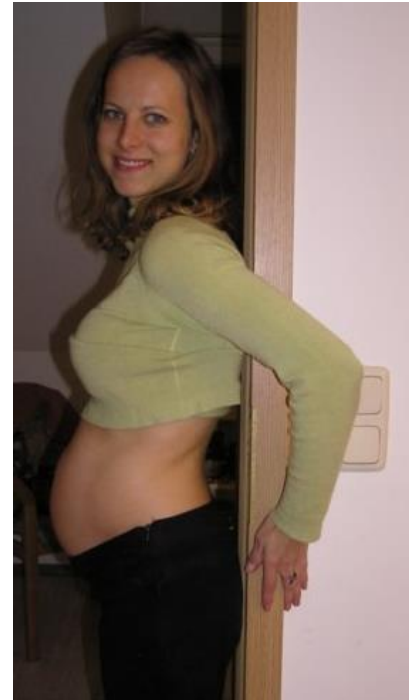
Koniec novembra 2008 (23. týždeň)

Dnes sme boli na 3D sone. So zatajeným dychom sme sledovali malú tváričku so zavretými očkami, ktorá zívala. Má 417gr a 27 cm a je to dievčatko. Prekvapilo nás to oboch. Hm, s vymýšľaním mena nebudeme mať problém. Mali sme v zálohe hneď 4. Bude to Milla.

December 2008 / január 2009

Vianočné sviatky sme prežili na Slovensku. 3 týždne s rodičmi a rodinou. Okrem toho sme si stihli pozrieť niečo zo Slovenska – Krásnu Hôrku, Betliar, Košice, Terchová – spravili sme celý okruh.

Ani tento rok som nevynechala pečenie koláčikov s Borkou. Nič sa nám nepokazilo a po 8 hodinách sme mali hotových 6 druhov. Nevadili mi vône a necítila som únavu. S Borkou je vždy dobre.

Čakal nás výber kočíka. Slávi mal jasnú predstavu: terénny, s veľkými kolieskami, ľahko skladateľný a ľahký. „*Musí vydržať aj ťažký terén na túrach. A aby sa s ním dalo behávať,*” vážne mi povedal. Preletelo mi hlavou, ako tlačí kočík hore Zugspitze, kam pred pár mesiacmi vyliezol s chalanmi z roboty. Rýchlo som túto myšlienku zo seba striasla.

Vyšantil sa v Norimbergu v obchodoch, kde s nimi jazdil a manévroval po predajniach, skladal, meral a vážil. Placho som sa usmievala na predavačky, ktoré ho z dostatočnej vzdialenosti sledovali. Ani jedna mu nechcela vbehnúť do trate. Žiadny nezodpovedal jeho predstavám. Po prejdení 3 obchodov sme boli úplne zmagorení a nevedeli sme čo chceme. Tie terénne boli ťažšie ako 15kg a ťažko skladné. Obaja sme odchádzali podráždení. Večer sa mi ozvala pani z bazáru na Slovensku, mala taký čo by mohol vyhovovať. Tak sme najbližší víkend merali cestu do Šamorína a našli svoj - tereňák. 3-

kombinácia, 14 kg a vmestí sa do kufra auta, keď sa dá dolu 1 koleso. Po 700 km ceste sme boli unavení. Ako sme zastali v Stupave pred bytom, Slávimu sa podarilo dolámať koleso kočíka. Vyvalila som oči a zahryzla si do jazyka. Bol unavený, prechladnutý a nahnevaný. Na 2. deň som zavolała dodávateľovi a poštou nám poslal náhradné. Uf.

Pri januárovej návšteve nás lekár vystrašil, keď povedal, že tá čierna škvrna je asi cysta na slezine.

„*Je to veľmi vzácny stav. Mohli by sme si to naforiť do skrípt pre študentov?*” zaujato sa spýtal. Kukali sme na nich s otvorenými ústami. Obaja sme v tú noc nespali. Netušili sme, čo to znamená. Predstava, že by mala ísť po narodení hneď na nejakú operáciu bola veľmi nepríjemná. Na ďalší deň sme boli viac v pohode. Nejako bude, je to naše bábo.

Ferbruár 2009

Začali sme rodičovský kurz. Obaja. Učíme sa všetko, ako dieťa držať, prebaľovať, dávať prvú pomoc, keby sa dusilo. Slavi má až paniku. Toľko teoretických informácií. Síce si to skúša na bábike, a ide mu to fantasticky, ale aj tak vidím rešpekt v jeho očiach. Minimálne vie, čo ho čaká, a že pôrod nie je iba vytlačenie, ale že to predtým trvá omnoho dlhšie. Upokojujem ho myšlienkou, že pri pôrode budeme mať dudu – pomocníčku, ktorá sa špecializuje na prevádzanie počas pôrodu a pomáha.

Okrem toho som už nejaká unavená. V robote po obede ledva klipkám očami a domov sa vlečiem ako po ťažkej šichte. Konečne som začala lepšie spávať. Fáza, kedy som bola do 3-4 ráno hore sa

skončila. Pomaly sa pripravujem na materskú. Ani si neviem predstaviť, že ostanem doma. Pracujem už nejakých 6 rokov, čo budem doma robiť?

U Hudečkáčov sa adopcia pekne rýchlo rozbehla. 23.1. dostali papier, že sú medzi 5 pármami na zozname. O týždeň na tom im oznámili, že je tu 7-mesačný chlapček. Postupne sa s ním zblížujú. Elenka síce povedala, že jej bude trvať dlhšie, kým si ho pripustí k telu, ale podľa toho, ako sa s ním Marcel blázni, tak je to láska na prvý pohľad a o chvíľu budú komplet rodina so všetkým. Aj s Jakubom, ako ho chcú nazvať. A budeme na materskej spolu 😊

Čakala ma ďalšia prehliadka. Milla má 1,8 kg a milý pán doktor už nevedel nájsť cystu. Zmizla. Zázrak? Beriem to tak. Jedine mu vadilo, že Milla má rozšírené mozgové komory. Prevrátila som oči. Nie, už nechcem počuť žiadnu ďalšiu správu. Usmiala som sa a povedala som si, že mám Boha, ktorý vidí lepšie.

Marec 2009

Prehupla som sa do 9. mesiaca. O 2 týždne odchádzame na Slovensko, aby som rodila tam. Turbína sa vrtí celý čas a po každom jedle má štikútku. Neskutočné. Program mám plný každý deň. Šijem, zháňam veci na internete, stretávam sa s kamoškami.

Návrat do bytu v Stupave bol prekvapivo hladký. Ešte pri príchode som skočila k Hudečkáčom zaniest šatku na nosenie. Prišiel mi otvoriť Marcel s okatým a usmievavým bábom. Až mi vyhrkli slzy. To bude tými hormónmi. Ostali sme chvíľu, aby sme pozorovali žiariacich rodičov pri kúmení a prebaľovaní. Išlo im to odruky.

V byte bolo treba spraviť generálku. Trvala 3 dni a okrem kopca vytriedených vecí, sme dokonca vymaľovali kuchyňu na sýtožltú a chodbu tým, čo nám ostalo z prvého maľovania, ktoré bolo pred pár

rokmi. Oranžová farba sa medzitým zmenila na tehlovú a výsledok bol, najprv nahnevaný manžel, ktorý po 2 dňoch skonštatoval, že chodba má nový zaujímavý šmrnc. Zaparkovali sme tam tereňák.

Slávi sa musí ešte na týždeň vrátiť do Erlangenu a ja idem k našim, Sú v pohotovosti, ak by to prišlo. Takto na diaľku mi bolo jednoduchšie napísať Slavomírovi mail, v ktorom som mu popísala, ako som sa počas tehotenstva cítila. Bol pozorný, ale sa bál, aby neublížil bábu, tak bol zdržanlivý. Je to krásny chlap a bolo to pre mňa ťažké, cítila som sa odmietnutá a frustrovaná. Pochopil to veľmi rýchlo sa ponáhlal na Slovensko.

V ten víkend sme stihli ešte aj 50-tku jeho maminy a tu bol darček. Oslavu sme pretancovali aj s veľkým bruchom. Čudovala som sa, že sa po toľkom točení nevypýtala radšej von. Ale ešte má týden čas. Sľúbila som Angelike z Citroenu, že to bude 29.3., na jej narodeniny.

28. - 29.3. 2009

„Je krásny deň a treba ho využiť na prechádzku v Karpatoch,“ zašvitoril Slávi. Posledný týždeň bol náročný. Bola som na neho aj nepríjemná. Nevie, čo to je, som nejaká nervózna, tak prechádzku uvítam. V lese je príjemne a mne je nejak čudne. Bolia ma triesla. Po 4 hodinách sa hodím na gauč a konštatujem, že to stálo zato. O chvíľu odkvácavam, tak sa radšej idem uložiť. O 1:45 ráno musím ako obvykle na záchod. Krv.

Vlezem do postele a spýtam sa najkrajšieho chlapa na svete: **„Už sa menil čas zo zimného na letný?“** Okamžite vyskočí a pýta sa, či rodíme. **„Asi áno, ale máš čas, nebude to tak rýchlo,“** dodám a vtom mi praskne voda. Ups! **„Neboj sa, väčšinou to ešte potrváááááá!“** kričím, lebo prišla prvá kontrakcia. Vystračený manžel pozerá na hodinky. O 5 minút kričím znovu.

„Ale, veď na kurze nám hovorili niečo iné!“ uteká v panike z postele: **„Veď to už musíme do pôrodnice.“**

O 6.00 sa v nemocnici stretávame s dulou Mirkou. Zapnú ma na monitor a vyšetria.

„Na 3 prsty. Super, tak to je 1 cm za hodinu, o 13:00 ju tu máme,“ dodáva povzbudivo. Všetky boxy sú obsadené, tak čakáme 2 hodiny na chodbe. Kontrakcie sú silné a pravidelné, prichádzajú každé 2 minúty. Ešte fajn, že môžem po uvoľnení využívať nadštandardný rodiaci box. Je tu fitlopta, rebriny a ja robím všetko možné, len aby som uľavila bolesti. Aké sklamanie prišlo na monitore o 11:00, kde som sa posunula iba o 1 cm.

„Dáme vám oxytocín a epidurálku,“ ponúka mi sestrička. Ja som však macher, nechcem. **„Všetko chcem prirodzene a jasne, že to zvládnem,“** kričím na každého okolo.

O 15:00 stojím ledva na nohách. Nejedla som, nepila a som vydychujem viac vzduchu ako vdychujem, mám stĺpnutú tvár. Slávi je tiež unavený, má za sebou 12 hodín povzbudzovania. Sprchoval ma, masíroval, rozprával Mille, nech sa ponáhl'a.

O 17:00 som otvorená na 6 cm. Štatisticky mi týmto tempom ostáva ešte 8 hodín. To mi lekárka už nedáva na výber. Mám vysoké bielkoviny, treba konať. Rýchlo rozhodne o oxytocíne, kontrakcie sú každé 2 minúty a revem ako pavián. Slávi tiež. Párkrát vybehol na chodbu, nevydržal pohľad na to ako trpím. Na rad príde epidurál, ktorý sa podarí až po 3. vpichu. Bolesť sa otupí a ja som schopná vydržať na chrbte. Za 2 hodky som otvorená na 10 cm. Slávi neplánoval ostať, ale prehovorila som ho,

držala som ho ako kliešť. Bála som sa. Okolo mňa bolo 6 lekárov a sestričiek. Milla mala opuchnutú hlavu. Vonku bola na 3 tlaky. Malá, fialová. 2770 gr, 48 cm. Iba som plakala. Kým ju čistila, tak mňa podokončovali a zašili natrhnutie.

Ostali sme sami. Ja, Slavomír a Milla. Zvládli sme to všetci. 2 hodiny sme sa dívali na malý zázrak a rozprávali, čo sme zažili. Na noc už šiel domov. Bol neskutočne unavený. Mne sa spať nedalo, keď sa mi vrátil cit do nôh, hneď utekám pozrieť, kde je. V inkubátore a krčí tváričku. Musela som vydržať do rána.

Prvé dni spolu

Keď sa mi nad ránom podarilo zaspáť, priniesli mi ju. Sestrička ju rozbalila, ukázala ako zabaliť naširoko a položila na prso. Milla je rodená prísavka. Po prvom prisatí spala 7 hodín. Veď sa aj namakala. Potom som ju budila každé 3 hodky. Pekné sa prisaje a vždy si odgrgne, ako z knihy. Na tretí deň už kaká žltú praženicu a nerada sa kúpe. Je to asi jediný čas, kedy plače. Stíchnie hneď, ako na ňu položím suchú plienku a utriem ju. Dávam jej male rukavičky, lebo si škriabe tváričku. Mám pocit, že sa ňa na ňu môžem dívať hodiny.

Prsia bolia, sú plné, ale je to úľava, keď sa Milla napije. Je rýchla, do 5 minút sa naje a odkvácne. Niekedy sa stihne ešte aj povracať. „*Celý tato, tiež bude asi sú'áživý typ*“, poviem si v duchu. Apropo novopečený tato. Chodí každý deň. Potreboval to ísť všetko osláviť, a keď po nás na 4. deň prichádza, tak vidím na jeho tvári červené flaky okolo očí. Také sa mu robia, keď vracia.

„*Hej, trochu sme pili. Vracal som na zastávke,*“ stručne ma informuje. V tom všetkom mi zabudol oblečenie, tak idem v župane. S hrdosťou si berie svoje 2 baby domov. Milla nemala popôrodnú žltacku, dosiahla svoju pôrodnú váhu, takže nás púšťajú. Hlavičku, ktorú má stále spuchnutú a pretiahnutú bude treba pozorovať na detskej neurológii, ale na to nechcem myslieť. Aké to bude doma?

Doma

Hneď ako sa zložíme, tak si ju chce Slavi chytiť. Príde mi pri ňom taká drobná. Dívam sa na oboch. Má polovicu z každého z nás. Nohy a nechty má jednoznačne po tatovi. Vidím na nej nos Slávinovho ocina. Prvú noc sme si ju dali medzi nás a ani sme nevedeli zaspáť. Stále sme ju kontrolovali. Tatuško si ju hladkal. Mne sa nejako podarilo si chvatne sadnúť a natrhnúť si zašívania, čo riadne bolí. Prvé nočné prebaľovanie zvládol sám. Chce pomáhať, lebo som ako vyplúť. Veľmi sme sa nevyspali, lebo nás zobudil každý jeden zvuk,

ktorý Milla vydala. Cez deň ma chytila panika. Ako všetko zvládnem? Upokojil ma.

Po pár dňoch neodoláme a vyťahneme náš tereňák. Vonku je nádherne jarne. Slnko svieti a stačí mať tričko. Vyťahujem si aj nohavice, tak mi je teplo. Millu zababušíme. Prvá prechádzka trvala 2 hodiny. Asi som ju potrebovala najviac zo všetkých. Byť iba doma nie je jednoduché, aj keď deň rýchlo zbehnú. Točíme sa dookola: prebaľovanie, papanie, uspávanie, kúpanie. Hneď ako

som zacítila vietor vo vlasoch, bolo mi lepšie. Zašívanie stále bolí, opuch sa trochu zmenšil, no brucho mám stále ako v 5. mesiaci. Mamina sa ma pýtala, či mi tak náhodou ešte jedno bábo nenechali.

V ten večer Milla prestala spať ako predtým. V noci vedela byť hore aj 3 hodiny po napapaní a mrnkala. Jej unavené očka sa nezavreli, aj keď zívala. Aj Slavino začal byť bezradný a chcel vedieť, čo s ňou je. „A ja viem? Ved' nehovorí,“ odvetila som so slzami v očiach. Potrebovala som sa vyspať. „Robím niečo zle? Zjedla som niečo, čo jej škodí? Čo mám robiť?“ Myšlienky mi neustále lietajú všetkými smermi. Keď ju položím do postielky hneď začne plakať.

Ako si vytvárame režim

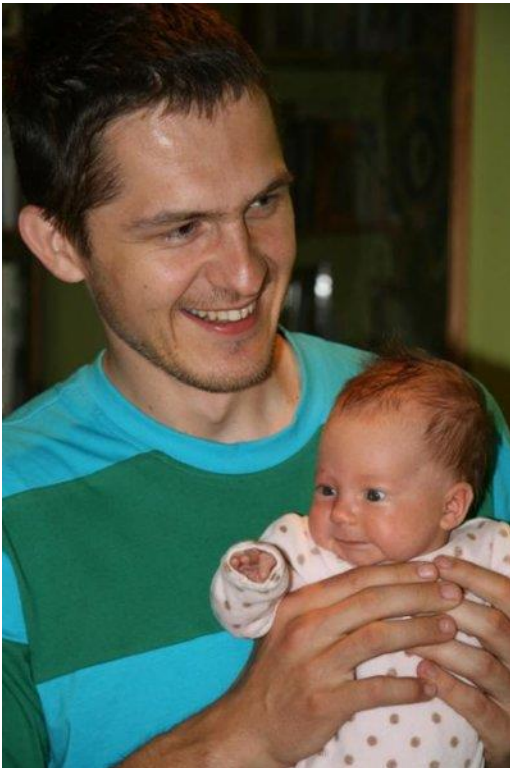
Na prvé vnúča sa babky tešili. Prestriedali sa obe. Každý si užila a vychutnala čas. Dostávam kopec rád a aj otázok: Kedy bude krst? Kedy jej dame prepichnúť uši? Prečo s ňou hovorím iba anglicky? Po anglicky s Millou hovorím už odkedy som zistila, že ju budeme mať. Nevieme so Slavinom ako dlho budeme v Nemecku a kam pôjdeme potom, takže sme sa dohodli, že ja hovorím iba anglicky a on iba slovensky. Jediný problém vidia starí rodičia, ktorí sa

cítia byť vylúčení a babina má podozrenie, že o nej niečo rozprávam. Mille je to úplne jedno. Počas tehotenstva som si toho dost' naštudovala, tak by to malo fungovať.

Slávi skonštatoval, že nikto z rodiny nevie prebaľovať tak dobre ako on, lebo Milla je otláčená od plienok. Zažartoval, ale zároveň som videla, ako je na seba hrdý. Po mesiaci malému drobcovi začínam trochu rozumieť. Panika ustupuje. Už viem, že keď sa zobudí o 6, napapá sa a spí do 9-10. Bude hore tak 1,5 hodiny a potom na 3 ďalšie zaspí, poobede sa deje to isté. O 7 večer ju

okúpem, zaspievam jej 5 uspávanok a zaspí. V noci vstane každé 3 hodiny. Papá 8-9x a má chutnú dvojité bradu. Cez deň sa jej najlepšie spí v kočiку. Čo nie je zlé, len nič doma neporobím. Ak niečo aj robím, tak ma volá hlasným „HU-HU“. Na čo jej rovnako odpovedám z kuchyne, alebo z inej izby, ak upratujem. V polke mája sa budeme sťahovať späť do Nemecka. Konečne budeme spolu s tatom.

Život v Nemecku

V Nemecku sme sa už naspäť zabývali. Milla má 2 mesiace a je to to najmilšie bábätko na svete. Keď je hore, už ju aj dávam do lehátka, nech pozoruje hračky, aby som niečo stihla porobiť. Chvíľu vydží. Som rada, že sme sa dostali z fázy nosenia iba na rukách. Bolo

to únavné. Chrbát ma boli riadne. Hlavne v mieste vpichu epidurálu. Úplne ma prekvapil Slavino. Vie sa jej venovať hodiny. Hrkútať jej, a ona sa neho naspäť usmieva. Často ju nosí v klokanke. Tá sa jej zo začiatku nepáčila, ale už si zvykla.

Potrebujeme nový byt. Ten, kde sme, je malý. Franz Hilbert nám ponúkol horné poschodie ich domu. Deti im vyleteli z hniezda. On to videl ako príležitosť, jeho žena Waltraut až tak nie. V jednotlivých izbách sú okrem vecí detí aj jej spomienky. Po presťahovaní sme ich pozvali na večeru a ľady sa roztopili. Dokonca môžeme využívať aj ich záhradu.

Na leto musíme ísť na Slovensko. Aby sme cestu dali bez plaču, skúsila som dať Mille cumel'. Najprv ho len ťahala, a keď nič nešlo, tak ho vyplula.

Slúsila som jej ho jemne pridržať obvazom, aby jej stále nevypadával. Keď som sa pochválila svojim vynálezom tatovi, skoro mu zabehlo. „*Ved' si jej mohla ublížiť. Čo, keby sa udusila?*“ vážne na mňa pozrel.

Leto na Slovensku a operácia

Milla má už 3 mesiace a mňa čaká operáciu pruhu, ktorý sa mi znovu vytvoril. Keď uvoľním svaly, tak mi cez 10 cm dieru nad pupkom vylezie žalúdok. Potom si ho tam musím naspäť zatlačiť. Celkom sa na tom zabávam, no Slavinovi je špatne, len pri pomyslení. Predoperačné vyšetrenia sa vliekli takmer celý deň a cez víkend pred operáciou som si odsala takmer 1L mlieka, zmrazila a nachystala pre drobca, keď 24 hodín po operácii nebudem môcť koiť. Vonku je horúco a tato sa teší na to, že bude na to sám.

Omámenú ma po operácii prevážajú na izbu. Všetko prebehlo dobre. Všili mi do brucha sieťku, aby lepšie držalo. Slávino zúfalý, musel utekať s Millou a maminou na pohotovosť.

Jednoducho odstriekané mlieko nechcela. V pôrodnici mu ju zobrali a skúsila jej dať zo 5 fľašiek s rôznymi cumľami. A nič. Milla zavrela ústočká. Sestrička povedala, že take dieťa ešte nemali. Ani vodu lyžičkami, ani mlieko, či odstriekané alebo umelé. A tak mi ju po operácii rovno s martýrskym výrazom doniesli. Pomohli mi otočiť sa. Milla sa nacapila a pila, až do bezvedomia. Nemohla som sa veľmi hýbať. Drenáž mi spôsobovala značnú bolesť, lebo kvôli kojeniu mi museli vysadiť lieky od bolesti. Na čúranie mi tato dával misu pod zadok. Každé 4 hodiny mi odsával prebytočné mlieko. Zvláda to na jednotku. Vidno na ňom únavu, ale strach o nás 2 ho poháňa vpred. Netušila som, že z neho bude taký starostlivý otec. A v tomto všetkom si Milla strčila palček ľavej ruky do pusy a bolo vybavené. „Ved', načo cumel'?" akoby hovorila, keď sa na mňa škerí.

Na konci júla cestujeme na Slovensko znovu. Štichy som si vybrala sama, rana sa dobre hojí. Milla má najlepšieho kámoša – palček. Tata to super irituje, ale zatiaľ to nemá zmysel riešiť. Strávili sme príjemný týždeň na tábore z evanjelického kostola v Jelšave pri Revúcej. Nielen, že sme mali čas byť s ľuďmi zo skupinky, ale aj sme si dobre pochodili po horách.

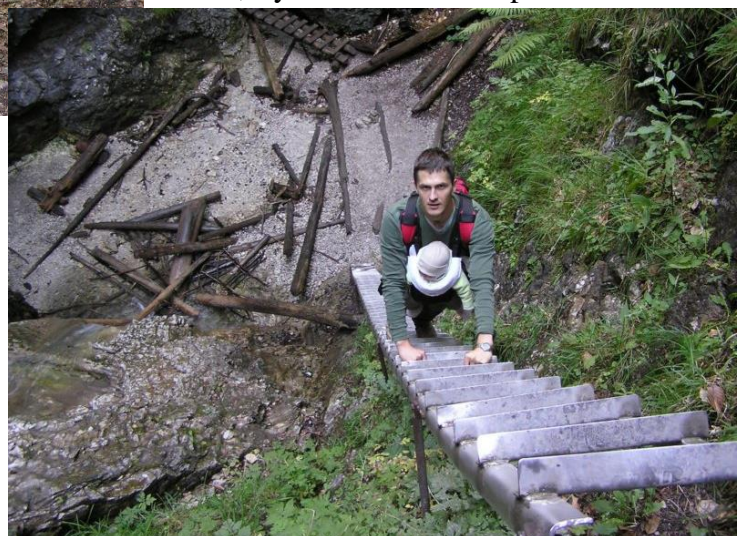
Hneď na 2. deň sme sa vybrali na túru na okruh Zádielskou dolinou. Slavomír mal takú radosť, keď náš tereňák tlačil hore strmým, kamenistým

kopcom, že som sa na ňom celý čas smiala. Bol spotený ako myš, ale vychvaľoval svoj výber kočíka. Predpokladám, že to bol jediný kočík, čo tadiaľ kedy šiel. Nejakou nám podarilo sa stratiť a vyšli sme vo vedľajšej dedine. Trvalo nám ďalších pár hodín, kým sme dorazili spať. O 21 hodine

nás kámoši chceli začať hľadať. Milla bola v pohode. Papala všade, kde sa dalo. Len my sme boli unavení a hladní.

Zvyšok týždňa sme prešli celé okolie. Dokonca sme boli aj Ochtínskej Aragonitovej jaskyni. Milla ju prespala. Po večeroch som ja získavala nové informácie o materstve od všetkých dievčat a Slavi si zahral šach. Milla sa tam jedného dňa prevrátila z chrbátika na bruško. Takže pozor, budem musieť striehnuť, aby mi neušla.

A prišla Zuzkina svadba. Všetko bolo dokonalé, naplánované, nachystané. Nebolo nič, na čo by sa nemyslelo. Myslím, že Zuzka bola najkrajšia nevesta, akú som naživo kedy videla. Pivnica v Štitároč praskala vo švíkoch a atmosféra vrela. Bolo tam minimálne 10 tort a stále prichádzali nové. Pomohla som s balením a chystaním.

V sobotu mi mamina v Branči vyčarila umelecké dielo a navliekla som sa do svojich promočných šiat. Mamina v Štitároč myslela na všetko. Aj pre Millu kúpila biele svadobné šaty. Celý týždeň bolo pekne, no ako naschvál začalo v sobotu pofukovať, tak sme jej dali aj

čapicu. Po príchode bola hneď hladná, o chvíľu si to rozmyslela, tak mi mlieko tieklo rovno na šaty. Paráda. Potom sa rovno pokakala. Keď som ju odovzdala mojej mamine, aj sme sa zabavil a vytancovali. V auguste sme ešte museli absolvovať neurológiu. Jej mozog má stále rozšírené komory, ale podľa vývoja je v poriadku. Od augusta pracujem z domu, 10 h týždenne, keď Milla spí. Šéfka mi to navrhla, teším sa.

September 2009

Náš pampúšik bude mať pomaly už pol roka a je čas sa naučiť plávať 😊 Alebo je čas, aby sme trochu pridali niečo nové a mali nejakú zábavu. Teda, aby som mala zábavu ja. Ako najmladšia si to užila po svojom. Všetko, čo sa jej dostalo pod ruku skončilo v jej ústach. Loptičky, poháriky, plávajúca pena. Vodu olizovala. Ponárať ju zatiaľ nebudem. Som rada, že trochu vypadnem z domu, lebo mi to niekedy hrabe. Asi to, že som sama nie je dobré. Bolo by fajn, keby sme bližšie k rodičom. Mám pocit, že najväčšiu radosť na kurze majú oteckovia. Vyskáču sa, vyplávajú, vyrehlia a odchádzajú zregenerovaní. No sú aj takí, ktorí trpia, lebo ich potomok nespolupracuje.

Dostali sme sa k dlhoočakávaným príkrmom. Milla saje ako besná, rastie dobre, takže je čas jej predstaviť krásnu mrkvu. Tvárila sa, že je to niečo hrozné. Až ju striaslo a naplo. Lyžičku však chcela držať sama, tak mala mrkvu všade. Po dvoch lyžičkách strčila do pusy palček a bolo.

O týždeň pridávam zemiak. Reakcia trochu lepšia, no cuketa sa jej vôbec nepáči. Niekedy má dni, kedy nechce ani piť mlieko. Vtedy som nervózna. Super nervózna, lebo ma hrozne bolia prsia a odsávanie je veľmi ťažké. Aj som nepríjemná, čo podotkol Slavi niekoľkokrát. Viem, Uvedomujem si to. Ja som tá, ktorá do nej pchá to všetko nechutné, odsáva sopeľ,

oblieka a vyzlieka. On je ten, s ktorým je toľko srandy. Aj im to niekedy závidím. Keby sme obaja rovnakí, jeden z nás by bol zbytočný, tak to nejakým predýchavam. Ale je fakt, že Millino jedenie ma super vytáča. Chcela som ju prekabátiť, lebo jej zachutilo olizovanie banánu, tak som jej naň nacapila cuketu. Ako zlá kráľovna Snehulienke. Pozrela na mňa až som sa zahanbila, ale dala 2 lyžičky. Na zemiak som si našla aj

pesničku a keď jej ho dávam, tak jej spievam *“mashed potato”*. Veľmi sa jej to páči, hopsá a má pri tom otvorené ústa. Čo jasne, že využijem v svoj prospech a strčím jej lyžičku. Dieťa je však veľmi učentlivý tvor a po prvom dni hopsá so zatvorenými ústami. Ak

sa náhodou dostane k lyžička, tak ňou vie toľko trepať, že kuchyňu musím potom čistiť celú. Alebo používam plastovú hračku vorvaňa. Milla ho rada olizuje. Veľryba dostane na hlavu brokolicu a pomaly sa blíži k ústam. Ale prekukla ma. Podrobne si vorvaňa prezrie, a keď má brokolicovú parochňu zatne ústa.

Október prichádza s prvou nádchou. Veľa toho nenaspíme a veľa toho nenajeme, takže behám s odsávačkou, alebo sa len tak postavím nad

umývadlo a mlieko si odstriekam. Už je zo mňa profesionál. Milla je toľko, koľko sa rozhodne a ja predýchavam. Musím začať niečo robiť so svojim hnevom. Veľmi sa mi nedarí ostávať pokojná. Strach, či dostatočne pije a je ma úplne zväzuje. Ako sa toho zbavím? Je to asi mojím perfekcionizmom. Mám všetko naplánované a v hlave predstavu, ako by to malo vyzerat' a prebehnúť. Najťažšie je pre mňa akceptovať každodenný stereotyp. Prerušovaný spánok tiež veľa k dobrej nálade nepridá.

Konečne sa nám podarilo kúpiť vozík za bicykle a tešíme sa, keď a vyzdravie, aby sme ho vyskúšali.

November 2009

Kvôli podpisu zmlúv sme museli na Slovensko. Sme majitelia 6-árového pozemku pri cintoríne v Stupave. Ak sa vystavajú budúci rok inžinierske siete, tak môžeme začať stavať. Tato sa vráti späť do Nemecka a my dievčatá ideme na týždeň do Štitár. I mamina si zobrala dovolenku, aby si ju užila. Dnes sa jej podarilo

natrieť zadok pupíkom – krémom na bruško, keď sú zastavené prdy. Riadne sme sa zasmiali na Milliných grimasách, keď začal účinkovať. Neskôr sme šli nakupovať do nákupného centra a vyštnganá mamina si chcela vyskúšať nosič. Pôsobila famózne vo vysokých opätkoch a zožala nemálo obdivných pohľadov.

Ďalší týždeň bol v Branči. Milla bola lepšia ako televízor. Dedo sa jašil celý čas a mamina vyvárila, aby ju presvedčila na svoje dobroty.

Boli so mnou i poslednýkrát na neurológii v Bratislave. Lekárka náš spis uzavrela s tým, že Milla je zdravá a rozšírené mozgové komory nemajú vplyv na jej prosperovanie a dobrý vývoj.

Som rada, lebo návštevy, kedy sme vždy videli kopec postihnutých detí neboli jednoduché. Boli sme vďační za zdravé dieťa.

December 2009

Po ceste do Nemecka sme kúpili šerbel. Milla má 8 mesiacov, 7,5 kg, 67 cm. Mamina mi vravela nech to s ňou skúsim. „*Ešte neštvernožkuje, tak je dobrý čas. Aspoň ti neujde zo šerbla*“, nabádala ma. „*Dobre, skúsím budúci mesiac,*“ odvetím s odhodlaním.

No po príchode do Nemecka Milla dostala horúčky. Tentokrát praskali nervy aj tatovi, keď vždy prišiel z roboty a ja som mu v smútku oznámila, že nechce nič piť ani jesť. Snažil sa do nej narvať trochu vody injekčnou striekačkou, lebo bola až apatická. Vyzerá to tak, že prekonala šiestu chorobu a znovu sa dostáva do formy. Má teraz rada kupovanú pastu boloneze.

A potom sme šerbel skúsili. Celkom sa jej tam páčilo a akoby aj hneď pochopila, čo sa od nej očakáva. Po pár minútach bola v šerbli malá hurka. Bola som taká nadšená, že som poslala foto tatovi do roboty.

Už sneží. Vonku je celý mesiac dosť zima, pod nulou, takže sme takmer stále zavreté doma. Ale dnes musíme ísť do snehu, nedá nám to. Dobre ju zababušíme, no i tak má po pár minútach červený nos. So sústrdením sleduje vločky. Niektoré jej pristanú na nose. Ani nedýcha a potom sa rozosmeje.

Tohtoročné Vianoce budeme tráviť v Štitároč, kde všetko voňalo po živom stromčeku. Pod ním

boli balíky, že sa až nedalo okolo chodiť. Tipovala som, že najviac je určite pre Millu. Dostala bubny, no bola taká unavená, že si ich večer ani neužila.

Keď sme boli v Branči, ani som nevedela, že mám dieťa. Dostávala som ho len na kojenie. Mamina mala najväčšiu radosť, keď s ňou sedela na šerbli. Aj zvuky jej robila: „*Milla, takto, eee, eee.*“ Dokonca sme sa so Slavim dostali aj von na rande. Sami dvaja.

Január 2010

V polke januára Milla začne štvornožkovať. Pérovala na štyroch už mesiac, ale až dnes sa odvážila vyraziť za kukuričnou chrumkou, čo som pred ňu položila. A poviem vám, že to bola iná rýchlosť. Veľmi sa jej to páči a väčšinou sa pri tom ešte aj rehlí. Ak niekde potrebujem odbehnúť, v tej chvíli sa dá na štyri a ide za mňou. Keď ma nevidí, tak spustí svoje HUUHU, aby zistila, ktorým smerom má pokračovať. Bude mať 10 mesiacov a zvedavosť jej nechýba. Jej najobľúbenejšie jedlo sú párky.

Zistila, čo je to túliť sa. Keď si ju zoberiem na ruky, silno ma chytí okolo krku a hodí sa do mňa s najsladším úsmevom. Milujem tie momenty.

Zároveň sme zažili aj prvé drhnutie sa chrumkou. Jednoducho jej zabehla a ja som videla, že sa nemôže nadýchnuť. Spomenula som si na kurz rodičovstva, otočila ju okamžite dolu hlavou a búchala po chrbte. Vyzeralo to, že to nezaberá, no po chvíli sa povracala a začala dýchať. Ešte 10 minút sa mi triasli ruky. Som tak rada, že sa nič nestalo a bola som tam. Vďaka Bože.

Február 2010

Svoju oslavu 30-ťky som si predstavovala ako stretnutie celej rodiny na šiška párty u Borky. Ale tam sme nedorazili, za hranicami sme skončili na Kramároch. Milla má akútnu laryngytídu a hneď dostala čípok do zadku, aby sa jej uvoľnilo hrdlo. Do ruky dostala infúziu, ktorá jej vôbec nevedila pri lezení. Na vedľajšej posteli bol mozgovou obrnou postihnutý Adamko so zápalom pľúc. Jeho rodičia sa o neho na striedačku starali. Kŕmili ho a dvíhali bezvládne teličko vždy, keď sa jedlom dusil. Milo sa mu prihovárali. Je to najväčšia škola rodičovstva, akú som kedy dostala. Len kŕmenie zaberie denne okolo 6 hodín. Pozerala som naň ich so zahanbením a vravela si, aká som hlúpa, keď ma Millino nejedenie vytáča.

Pobyt bol náročný. Celý deň som sedela na stoličke vedľa postelky. Svetlo bolo zapnuté celú noc, takže nespala. Na to, aby som ju nakojila bolo treba tmú a ticho, inak sa točila dookola, aby zistila, čo sa deje. Brala som ju na záchod, kde sa mi to ako tak podarilo,

ale, keď sestričky zistili, že to robím, tak so mňou narobili riadny cirkus. Po 4 dňoch nás prepustili. Milla stále ešte chrčí a bude trvať, kým sa vyzdravie, ale už tam netreba byť.

Poštou nám prišlo vyrozumie, ktoré nás informovalo, že sa zmenil zákon jednajúci o ochrannej zóne okolo cintorína. Tá sa zvýšila z 25 na 50 m. Čo pre nás znamená, že nemôžeme stavať. Ostali sme ako obarení. Predchádzajúci majitelia, s ktorými sme sa skamarátili o tom museli vedieť. Asi preto pozemok chceli predať.

Čaká nás s Millou výlet. Ideme do Švédska pozrieť Juriho, Oľgu a ich Alinku (samostatná kapitola).

Marec 2010 Milla má 1 rok

Našla som si novú kamošku z kostola. Američanka Christine Saller. Je o 3 roky mladšia, vzala si Slováka Juraja a ich prvé bábo Helenka je o 8 mesiacov mladšia. Páči sa mi. Je priama a úprimná. Máme si čo povedať, lebo sme v rovnakej situácii – mamy s prvým dieťaťom, ďaleko od rodiny. Milla mi prekvapila darček, keď pri obedovaní zbadala vtáčika v záhrade. Ukázala malým prstekom a povedala svoje prvé

naozajské slovo: „*Bird (vták)*.“ Dovtedy vydávala veľa zvukov: mama, dada, a podobne. No toto bolo prvé, ktoré si spojila a chápala jeho význam.

Stretávam sa aj so slovenskými dievčatami. Zuzkou, Katkou a Ľubou. Tiež majú deti a radi sa porozprávajú aj na duchovné témy. Tak uvidíme, čo si z nich odnesú.

Pri konci mesiaca sme Mille vystrojili oslavu. Pozvali sme kamošov s deťmi, ale najlepším darčekom bol jej prvý zub. Už týždeň mala hnačky a mysleli sme, že má črevnú virózu. Ale nie, v nedeľu v ZOO v Norimbergu som zbadala napuchnuté d'asienko a biele bodky.

Samozrejme, že sme narodeniny oslávili aj na Slovensku. Millu najviac fascinovala ohňostrojom sviečka. Nevedela sa vynadávať. Auntie Zuzka naučila krpajdu novú grimasu s názvom „funenie“. Skúša ju na každého. Okrem toho sa naučila hnevať. Ak jej niečo nedám, alebo sa jej nepáči, príde záchvat vo forme kopania a hádzania vecí. Niekedy mám aj chuť jej dať dobrú po zadku. Aj keď posledný víkend by som si zaslúžila po zadku ja. Bola som nervózna a nepríjemná. A potom som začala krváčať.

Takmer po 2 rokoch. Nervozita vysvetlená.

Jún – júl 2010 Milla objavuje

Čas s rastúcim bábom je zaujímavý. Už nechce byť iba doma. Postaví sa v kuchyni k oknu a kričí na všetko, čo sa vonku hýbe. Prstekom búcha do skla a ja viem, že je čas ísť von. Chce objavovať. Vďaka vozíku za bicyklom objavujeme Erlangen aj okolie. Najlepšie lúky a detské ihriská. 24.6. prešla svoje prvé kroky. Chcela dať darček dedkovi k meninám na Jána. Prešla ku mne v Erlangenskom parku s vibrujúcim smiechom.

Za posledný mesiac dozrela. Baví ju pozerat' knižky so zvieratkami. Ukazuje mi a ja jej hovorím meno. Opakuje po mne. Teraz volá každého chorbáka „**bug**“. Za celý čas som s ňou nehovorila po slovensky. Ani si to neviem predstaviť. Je to automatické, aj zdobneniny alebo bláznenie sa. Iba si to bolo

treba naštudovať. Objavila čaro ceruziek a kreslí so značným zánietením.

Pomaly sa nám kráti čas v Nemecku. Od augusta má Slavino nastúpiť v Paríži. Dostal miesto v centrále. Rozlúčiť sa s kamoškami je ťažké. Nechce sa mi ísť a začínať novú kapitolu. Ešte fajn, že viem francúzsky, to ma upokojuje. S Christine sme denno-denne spolu. Prirástla mi k srdcu.

August 2010 Leto na Slovensku

Milla sa v Branči naučila, čo je to záhrada. Každé ráno s babi vybehne medzi rajčiny, papriky, natrhá si a žuje. Ošklbala už všetky zelené jablká a hrozno, na ktoré dočiahla a tlačí. Babi behá spokojne za ňou. Za týždeň ju naučila slová: babi, havo, čau, ahaj. Učenicivá vnučka spokojne opakuje. Večer býva zmorená aj jedna aj druhá. Babi číta rozprávky a niekedy zaspí aj Millou.

Tato odlieta do Francúzska hľadať byt a vybaviť všetky formality. My sa presúvame do Štitár. Strach z toho, že Milla môže spadnúť do bazéna už opršal. Rada sa motá po záhrade, alebo terorizuje boxerku Taru. Tá drží. Dedko s babinou sa

realizujú v kŕmení, obliekaní a behaní za ňou. Už objavila, aká je to sranda pred niekym utekať, aby ju naháňal. Jačí pri tom od radosti. Ostávajú nám posledné dni. Treba sa rozlúčiť. Boli to príjemné týždne. Všetci sme si na seba zvykli a Milla priniesla život do všedných dní všetkým starým rodičom. Vypusinkovala ich uplakané tváre.

Slavi vybral v Paríži časť na západ od centra: zelené Saint Germain en Laye. 130m² 4-izbový byt s terasou vyzerá na fotkách nádherne. Ulica 5B Maurice Denis, sa nachádza 10 minút od stanice RER (podobné ako metro). Do centra Paríža je to 25 minútová jazda. Slavi si našiel kámošov na šach, squash aj behanie. Po večeroch si vychutnáva horúce bagety s kozím syrom a nevie vynachváliť jedáleň v práci. Som pripravená. Nová kapitola môže začať.